

213. Iøvrigt turde det være overflødig at bemærke, at det, for at en Gehærde, der kræver Nogens Erbarhed — hvorved det er en Forsætning, at den er rettet imod en bestemt Person, og ikke blot i Almindelighed er stridende imod Anstand og Erbarhed —, skal kunne betragtes som en Uerfornærmelse, ikke just er nødvendigt, at Hensigt til at fornærme i streng Forstand er tilstede, naar Handlingen dog, efter almindelige Begreber, maa ansees som fornærmende. For den første Klasse af Uerfornærmelse, de egentlige ærerørige Sigtelser eller Beshyldninger, har man dernæst meent at burde give en dobbelt Straffebestemmelse, den ene (Udkastets § 212) angaaende de Tilfælde, hvor Sigtelser maa ansees for mindre krænkelde som Følge af den mindre offentlige eller opsigtsvækkende Maade, hvorpaa den fremsættes, og den anden (Udkastets § 213) angaaende det i L. 3die Januar 1851, § 9 1ste Led forudsatte Tilfælde, hvor Uerkrænkelsen ved at fremsættes i et trykt Skrift, faaer en større Betydning, saavel som andre Tilfælde, i hvilke Uerfornærmelsen paa lignende Maade særligt kvalificeres ved en større Udbredelse eller ved Tiden og Stedet, hvor den fremkommer. For disse mere kvalificerede Uerfornærmelser er Straffen væsentlig den samme, som den i L. 1851 § 9 1ste Punktum foreskrebne, kun at man har laet Maximumsbegrænsningen saavel af Fængsels- som af Bødestraffen bortfalde, med Hensyn til at Forbrydelsen efter det Anførte har faaet et større Omraade; for de mindre graverende Uerkrænkelser har man derimod i Udkastets § 212 foreslaaet en noget mindre Straf. Det forstaaer sig af sig selv, at Uerkrænkelser overhovedet kunne stee ikke blot ved Ord, men ogsaa ved Afbildninger og, som bemærket, tillige stundom ved Tegne eller Gehærder; de mindre kvalificerede Uerkrænkelser kunne fremkomme ikke blot mundtligt, men ogsaa skriftligt, det Sidste endog, hvor de kun tilskrives selve den Fornærmede. Til, som den norske Straffelovs Kap. 17 § 9, at bestemme særegne højere Straf for Fornærmelser imod Slægtninge i opstigende Linie, har man efter de givne Straffebestemmelers Bidde ikke fundet tilstrækkelig Anledning, jfr. forøvrigt i det Følgende Udkastets § 300 angaaende Forbrydelse

af Arveret efter saadan Slægtning for Bøds eller grove Fornærmelser.

Ogsaa Udkastets § 215, angaaende Mortifikation af de ubesøiede fornærmelige Udblæffelser efter den Fornærmedes Paastand, er stemmende med den nugældende Regel i L. 3 Januar 1851 § 9. Man har ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at gjøre nogen Forandring i denne Regel, endstjøndt det ikke kan nægtes, at det maa stee i og for sig kunde være at foretrække, ikkun at give Domstolene en Bemyndigelse til efter Omstændighederne at mortificere de fornærmende Udblæffelser, deels med Hensyn til, at Mortifikation strengt taget just ikke passer paa Blotte Skældsord, deels med Hensyn til, at en fornærmelig Sigtelse stundom kan være for en Deel begrundet, medens den dog ikke kan ansees at være det i sit hele Omfang. Iøvrigt har man forudsat, at den hidtidige Praxis, efter Omstændighederne at anvende Mortifikation af enkelte paalagde Yttringer, uagtet den, der har fremsørt dem, ikke antages at burde straffes for dem, ikke affjæres ved Paragrafens Bestemmelse; en udtrykkelig Udtalelse desangaaende ligger imidlertid udenfor Straffelovens Omraade.

Fremdeles svarer Udkastets § 217, angaaende Krænkelser af Privatlivets Fred ved offentlige Meddelelser om personlige og huiuslige Forhold, til L. 3 Januar 1851 § 10. Der er kun den Forskjel, at § 217, som bemærket, omfatter offentlige Meddelelser af den antydede Betskaffen i Almindelighed, medens Presseloven selvsølgelig kun angaaer deklige Meddelelser i trykte Skrifter, og at med Hensyn til denne Udvidelse af Bestemmelsens Omraade Bødestraffens Minimum er nedsat fra 20 til 10 Rdlr. samt dens Maximum forhøjet fra 100 til 200 Rdlr. At Privatlivets Fred kan krænktes ligesaavel ved andre offentlige Meddelelser om huiuslige og personlige Forhold, t. Ex. paa et Theater eller i en offentlig Forsamling, som ved Meddelelser i Pressen, er ikke tvivlsomt, ligesaa lidt som at der overhovedet turde være god Føie til ved passende Straffebestemmelser at værne imod hensynsløse og krænkelde Indgreb i og Forstyrrelser af det private Liv. Derimod kunde det vistnok erindres, at deklige Krænkelser af Privatlivet tildeels have